

Мама обійняла сина через 68 років

Їх, як і всю країну, роз'єднала
жорстока війна у Кореї 1950–1953-х

с. 12»

● НА ПЕРШИХ РОЛЯХ

Фото Belsat.eu.

На військовій параді «бацька» полюбляє вдягнути мундир маршала Білорусі.

Від «безбатченка» на обліку міліції до «вічного князя» Білої Русі

Олександрові Лукашенку сьогодні виповнюється 64 роки — понад 24 з них він перебуває на посаді президента сусідньої держави

Сергій ХОМІНСЬКИЙ

1994 року Президентом України став Леонід Кучма. Натомість сусідню Білорусь очолив Олександр Лукашенко. З того часу ми вже тричі міняли найвищого державного посадовця: Кучму — на Ющенка, Ющенка — на Януковича, Януковича — на Порошенка. Двічі цей процес супроводжувався справжністю революціями, за якими стежив увесь світ. Наступного ж року на Україну чекають нові президентські вибори,

“
Подейкують, що попервах «безбатченкові» Лукашенку добряче діставалося від однолітків. Проте з часом життя навчило Сашка давати відсіч.

● ТЕМА № 1

Ось такий він, символ Авдіївки — проникливий погляд жінки зі стіни зруйнованої багатоповерхівки.

Портрет учительки на стіні будинку дивиться в бік окупантів

Можливо, хтось із її колишніх учнів заряджає снаряди, які летять у це помешкання в Авдіївці

Василь УЛІЦЬКИЙ

Ось як описує один зі своїх днів 74-річна Марина Марченко, вчителька української мови та літератури з прифронтової Авдіївки:

— О пів на шосту дали світло. Воду подають по годинах, встигаємо помитися, набрати її у всі ємності. По дві години на день. І цілу ніч стріляють. З четверга на п'ятницю трусився дім, балкон наш побитий, вікна заклеєні плівкою. Двері раз у раз відчиняються. Бачимо — в сусідньому будинку горить газ, прорвало трубу, сяйво... Ми стоїмо в коридорчику, між туалетом і глухою стіною, трясемося, читаємо «Отче наш»... Отак гриміло годину.

Як кажуть, без коментарів...

наш»... Отак гриміло годину. У підвалі набралася вода — труби прорвало, темно, світла нема (це там, де чоловік ногу підвернув). Усі з п'ятого поверху біжать до нас на другий, просять відчинити, бо вище — ще гірше.

“
Ми стоїмо в коридорчику, між туалетом і глухою стіною, трясемося, читаємо «Отче наш»... Отак гриміло годину.

Авдіївка — фактично передмістя Донецька, стоїть майже на лінії фронту. За роки російсько-української війни її обстрілювали і обстрілюють чи не найбільше за інші населені пункти, тут багато зруйнованих будинків. Тож епізод, що описала Марина Григорівна, — не якийсь виняток, а буденість.

Вражаюче, але на ранок люди виходять зі своїх обстріляних домівок і прямувати на роботу. Пані Марія теж поспішає до своїх учнів, які, як і вчителька, могли не спати цілу ніч через обстріли.

Закінчення на с. 3»

у результаті яких ми можемо одержати (або так само можемо не одержати — це вже нам вирішувати) нового Президента.

Натомість у білорусів усе зовсім інакше. Уперше обранний 1994-го, Лукашенко згодом ще чотири рази переобирається на найвищу посаду в державі. Останнього разу — 2015-го — за нього взагалі віддали свої голоси рекордні 83,49% виборців, які взяли участь у голосуванні (хоча у незалежних спостерігачів традиційно були серйозні питання і щодо офіційно озвученої явки виборців, і відносно продемонстрованого переможцем результату).

Ми спробували прискіпливіше придивитися до цього таки добряче дивакуватого, але аж ніяк не настільки простого (як колись здавалося!) сусідського «бацьки».

ПОХОДЖЕННЯ: БІЛОРУСЬКИЙ ОНУК ДІДА-УКРАЇНЦЯ

Таке рідне й милозвучне для українського вуха прізвище — Лукашенко — справді вказує на «наше» коріння білоруського президента. Його дід по материній лінії — Трохим Іванович — родом із Сумщини.

Олександр був єдиною дитиною своєї матері-одинички, прізвище якої і носить — про батька багаторічного очільника Білорусі жодних відомостей у відкритих джерелах немає. Буцімто, після війни молода жінка поїхала працювати на льонокомбінат в Оршу, а згодом повернулася рідне село, що в Могильовській області, з маленьким сином і пішла в колгосп дояркою.

Подейкують, що попервах «безбатченкові» Лукашенку добряче діставалося від однолітків. Проте з часом життя навчило Сашка давати відсіч. Та аж так, що на облік у «дитячій кімнаті міліції» поставили!

Закінчення на с. 4»

● ПУЛЬС ТИЖНЯ

«Православні тітушки» попереджають: «Приготовтесь к войне...»

**Найрезонансніші подїї в житті країни та світу
очима наших журналістів**

Лаштуватись до різні їх закликає... Біблія?

**У Почаєві на Тернопільщині
«віряни» Московського патріархату
прийшли з агресивними гаслами
(на фото)**

Наяву підозрілого контингенту відреагувала місцева влада. За словами депутата Почаївської міськради Тараса Паляниці, з «паломниками», які прибули до Почаївської лаври у чорних футболках із написами, які закликають готовуватися до війни, правоохоронці провели профілактичні бесіди (цих осіб компетентні органи встановили за записами камер відеостеження). «Прочанам» спецслужби також порекомендували змінити одяг. Порушення закону у діях цих осіб не виявлено, оскільки, за словами депутата, на футболках — написи із Біблії...

Речник УПЦ Київського патріархату, архієпископ Чернігівський і Ніжинський Євстратій (Зоря) у зв'язку з цим зазначив: «Щодо зауваження, ніби слова на спинах — «просто цитата з Пи-

сання», хочу сказати, що зазвичай такі уривки відповідно позначаються (назва книги, розділ та вірш). А ще — диявол у спокушенні Христа в пустелі теж вико-

ристовував цитати з Біблії. Цитування, вирване з контексту, не лише не зберігає авторитет Писання, а навіть навпаки — може бути ділом богопротивним...

Петро ПОРОШЕНКО: «Шкодую, перепрошую, прикро... Більше так не буду»

Президент України попросив вибачення в народу за дану у 2014 році обіцянку, що АТО триватиме години, а не місяці

Він заявив: «Тепер уже не ті слова були сказані, не важливо, в якому контексті

сприйняли її як можливість завершити війну дуже швидко. Я шкодую, що породив завищені очікування. Щиро перепрошую, що подав надію, яка не збулася. Прикро, що дав обіцянку, яка не справдилася, і прошу за це вибачення. Це для мене дуже серйозний урок обережного і відповідального ставлення до своїх слів. Я з цього зробив висновки. Із самого початку слід було націлити всіх на тривалу та виснажливу боротьбу за те, щоб звільнити кожен клаптик української землі».

Гарно сказав, хочеться вірити. Але чого ж так пізно про це заявив, аж через чотири роки? А тому що передвиборча гонка почалась тільки зараз. Подумаємо, чи вірити.

Фото: Ревуцько.net

● ПРЯМА МОВА

Егор ФІРСОВ,

народний депутат VII-VIII скликань, побував у Рівненській області на нелегальному клондайку Гальбин:

«Скільки тут видобуто бурштину, точно не знає ніхто. Але можна приблизно прикинути масштаби. Місцеві, з якими я зустрічався, розповідали, що на Гальбині за ніч може одночасно працювати до 80 мотопомп. Кожен платить поліції по 800 доларів на добу (у янтарників це називається «білет»). Отримуємо 63 тисячі доларів лише за один день. За місяць — близько 2 мільйонів доларів. І це лише на одному родовищі у Сарненському районі! Половина цієї суми передається на Київ, решта — розподіляється на місці. Так працює корупційна вертикаль.

Найбільший у світі пам'ятник Шевченку вдягнули у найбільшу вишиванку

Такий задум втілили у Ковелі Волинської області на День Незалежності

Фото: facebook.com.

Над велетенською вишиванкою протягом року працювало понад 2500 людей із Ковельщини та всієї України. Зробили стітки на сорочці і захисники Донецького аеропорту, бійці 80-ї бригади Андрій Луцук та Віталій П'ясецький.

Ініціювала цей проект громадська організація «Велика ідея». На вишиванку пішло 36 метрів тканини, а головна її частина (манжета) має розміри 180 на 80 см. Пояс — 8 метрів. Головна кравчиня — Алла Луценкова (МПП «Фірма «Аліса»). Головні вишивальниці — Ніна Габрилевич (ГО «Союз українок») і Ольга Руднік. Нагадаємо, що висота монумента у Ковелі — 7 метрів, він вважається найвищим у світі.

Великий Шевченко у великий вишиванці виглядав вражаюче. Чому здається, що

громадська організація «Велика ідея» на цьому не зупиниться, і ми побачимо ще щось дуже красиве і, звісно, велике.

Ані Лорак візьме участь у програмі «Голос»

Співачка з України стане тренером вокального шоу в Росії

Кароліна, яка після початку російсько-української війни перебралася до Москви, втративши прихильність багатьох українців, разом із Костянтином Меладзе, Сергієм Шнуровим та Бастою, судитиме новий сезон вокального змагання на російському «Первом каналі».

Як відомо, опальна артистка більше не живе зі своїм чоловіком Муратом Налчаджіоглу, з яким у неї є донька. Нещодавно Мурата застукали в Києві з коханкою — столичною бізнес-вумен та моделлю Яною Беляєвою.

Киянин Олекса взяв за дружину Надю, вищу за нього на цілих 40 сантиметрів

Виявляється, для щастя розміри не мають жодного значення...

Національний реєстр рекордів України зареєстрував сімейну пару киян із найбільшою різницею у рості. Жінка у ній вища за чоловіка на майже 40 сантиметрів. Про це повідомила керівник Національного реєстру рекордів України Лана Вєтрова. «Ця сімейна пара щаслива у шлюбі. Бо для щастя, мабуть, розміри значення не мають! Вони мають значення для рекорду. Національний реєстр рекордів зареєстрував сімейну пару киян, у яких найбільша різниця в рості — 39,6 см. Зріст дружини, Надії Колоскової, — 1,96 м, а зріст її коханого чоловіка, Олексія Колесника, — 1,57 м (на фото). Доля їх звела ще в студентські роки, коли підбробляли на зимові свята

Дідом Морозом та Снігуронькою. **Хто був Дідом Морозом, а хто — Снігуронькою, представник Книги рекордів не уточнила.**

ТЕМА № 1

Коли ж Марина Григорівна видивиться мир?

Портрет учительки на стіні будинку дивиться в бік окупантів

Можливо, хтось із її колишніх учнів заряджає снаряди, які летять у цю багатоповерхівку в Авдіївці

Закінчення. Початок на с.1

Василь УЛІЦЬКИЙ

— Тому коли дитина заснула на уроці, не треба її будити, — каже Марина Григорівна. І зі сльозами продовжує: — Якщо раніше до творів на тему «Чому я люблю рідне місто» діти ставились байдуже, то зараз пишуть так, що я плачу над ними.

Хоч на самих уроках 74-річна вчителька знаходить сили навіть... співати.

— Дітям і так зараз нелегко, мені не хочеться, щоб іще й навчання їм давалося через силу. Тому, наприклад, ми співаємо на уроках українські пісні на слова відомих поетів. Для дітей так цікавіше, — говорить вона.

...Восени 2016-го до Марини Марченко прийшли з відділу освіти і попросили її фото. Знайшла знімок, де вона трохи молодша, у гарній кофточці, і віддала — думала, можливо, помістять її портрет в якісь газеті. А він з'явився... на стіні будинку. Великий, на чотири поверхі! Прибігши, про це розповіли учні.

Марину Григорівну зобразив австралійський художник Гвідо Ван Хелтен. Хотів показати обличчя війни на війні, привернути увагу до цієї багатостражданальної землі. Для цього перебрав багато портретів. Мурал з'явився на дев'ятіповерхівці, в якій уже ніхто не живе — будинок сильно посічений снарядами. Вибиті вікна дивляться в бік Донецька. А тепер ще й учителька сумними очима вглядається у далечінню. Можливо, хтось із її колишніх учнів, пішовши на службу до окупанта, заряджає снаряди, які лять у цю багатоповерхівку в Авдіївці. Принаймні за ті два дні, поки Хелтен малював, пролунало сто вибухів.

— Та чим я така знаменита, — звичайна собі вчителька, — трохи зніжкою Марина Григорівна, коли сама побачила свій портрет. — Та й молодша я на вигляд насправді, багато зморшок

Звичайний незвичайний педагог Марина Марченко.

— Я звичайна собі проста вчителька, — повторює жінка. — От мені подобається, що хтось біля моого портрета на стіні будинку написав: «Боже, бережи Авдіївку!». Ми всі про це молимося. Якби могла, захистила б своє рідне місто від війни. Але як це зробити?..

Марина Григорівна зустрічалась із художником лише раз. Ще до того, як він почав малювати. Приходив до школи з перекладачем. Але не сказав, хто такий. Просто поспілкувались, обнялися на прощання. А коли художник вийшов, то сказав:

— Буду малювати цю жінку, я не помилівся у своєму виборі.

Побачив щось незвичайне в цій звичайній учительці.

...У моєму особистому фотоальбомі теж є світлина поруч із будинком з портретом Марини Григорівни. Зробив його рік тому під час відрядження в Авдіївку. І досі, перебираючи знімки, ловлю себе на думці, що очима цієї жінки справді дивиться війна. І на мене, — людину, котра перебуває за тисячу кілометрів від Авдіївки. І на того, хто цілиться в це місто.

лісъ виручала фруктами-овочами, опинилася у зоні бойових дій...

— Я звичайна собі проста вчителька, — повторює жінка. — От мені подобається, що хтось біля моого портрета на стіні будинку написав: «Боже, бережи Авдіївку!». Ми всі про це молимося. Якби могла, захистила б своє рідне місто від війни. Але як це зробити?..

Марина Григорівна зустрічалась із художником лише раз. Ще до того, як він почав малювати. Приходив до школи з перекладачем. Але не сказав, хто такий. Просто поспілкувались, обнялися на прощання. А коли художник вийшов, то сказав:

— Буду малювати цю жінку, я не помилівся у своєму виборі.

Побачив щось незвичайне в цій звичайній учительці.

...У моєму особистому фотоальбомі теж є світлина поруч із будинком з портретом Марини Григорівни. Зробив його рік тому під час відрядження в Авдіївку. І досі, перебираючи знімки, ловлю себе на думці, що очима цієї жінки справді дивиться війна. І на мене, — людину, котра перебуває за тисячу кілометрів від Авдіївки. І на того, хто цілиться в це місто.

БОЛИТЬ!

Фото google.com.

Героям слава!

«Збирала його на війну —
Й до раю зберу...»

Інеса ДОЛЕННИК

А мати бійцям наказала відкрити труну...
Її відмовляли, її ліки давали і воду...
Вона говорила: «Збирала його на війну —
Й до раю зберу, і ще раз помилуюсь на вроду».

...Вона не зомліла, змінився лише її лик.
Вона лише стала одразу, як хмаря осіння.
А потім поклава в труну вишиванку й рушник
І гладила тіло скалічене милого сина.

Вдивлялася в риси обличчя, порізи, синці —
І наче воліла рукою мару відігнати...
А потім сказали ми їй: «Вже прийшли панотці», —
Вона все одно не дозволила нам закривати.

І більше ні слова не мовила вголос вона,

**Вона підійшла і сказала:
«Я буду за двох
Молитись віднині — за сина
свого і за ката».**

Лиш губи третіли, напевне, в молитві за сина,
І люди кругом шепотіли: «Страхіття... Війна...»,
І старились очі її і чоло щохвилини.

Коли панотець говорив, що тепер лише Бог
Вирішує — й треба молитися всім нам за брата,
Вона підійшла і сказала: «Я буду за двох
Молитись віднині — за сина свого і за ката».

Ми всі оніміли: «Навіщо за ката? Чому?»
Її попрохав панотець розтумачити людям...
«Бо в ката, напевне, є діти й дружина, тому
Що кара не може торкнутися лише Юди...»

Коли вже ми їхали, нас провела до воріт...
Хрестила по черзі, сльозам — ні кінця, ні упину,
Що ми — говорила — віднині всі діти її
І що зобов'язані жити за себе й за сина.

Дала на дорогу нам їжі, води і вина,
А ще в рушникові строкатім — хлібину із сіллю.
Рушник вишивала для сина на долю вона,
А в сина ніколи, ніколи не буде весілля...

Ми їхали мовччи. Судомило душі й вуста,
Стояли в очіях згорювані батько і мати...
Ми думали всі про одне, та не сміли сказати:
Земля українська не просто прекрасна — свята...

М. Кривий Ріп

НА ПЕРШИХ РОЛЯХ

Захоплення «грою справжніх чоловіків» неабияк доповнює мужній образ глави держави.

З чинних керманичів європейських держав ніхто (крім монархів) не перебуває при владі так довго, як Аляксандар Ригоравіч.

Від «безбатченка» на обліку міліції до «вічного князя» Білої Русі

Олександрові Лукашенку сьогодні виповнюється 64 роки — понад 24 з них він перебуває на посаді президента сусідньої держави

Закінчення. Початок на с.1

Сергій ХОМІНСЬКИЙ

**КАР’ЕРА: У 25 — ЧЛЕН КПРС,
У 33 — ДИРЕКТОР РАДГОСПУ,
В 40 — ПРЕЗИДЕНТ БІЛОРУСІ**

Після школи Олександр вступає до Мігильовського педінституту, де здобуває фах учителя історії. Потім відбуває строкову службу в Прикордонних військах КДБ СРСР. Після демобілізації 25-літній комсомолець Лукашенко стає членом КПРС.

А невдовзі... повертається до армії вже офіцером-політруком. Ще за два роки — новий поворот у долі завзятого білоруса: з військових — у колгоспники. Звісно, не в рядові — відразу обіймає посаду заступника голови одного з колгоспів у Шкловському районі Могильовської області. Далі Олександр Лукашенко змінює ще кілька партійно-господарчих посад, аж поки 1987-го — на хвилі перевороту — не стає директором радгоспу в тому ж Шкловському районі. А вже звідтіля молодий комуніст подався у велику політику, підсумком чого стала його перемога на президентських виборах 1994 року. Перша з багатьох наступних — проте єдина, у чесності якої не сумнівався цивілізований світ.

**ПОЛІТИЧНЕ КРЕДО:
«ПЕРСТРАХІВАЙ» И ВОЛОДАРЮЙ**

За Лукашенка, який ішов на війни під лівацько-проросійськими гаслами, Білорусь швидко почала

відмовлятися від претензій власне на «білоруськість». Україн показовою стала заміна вже наступного — 1995-го — історичного національного біло-червоно-бліого стягу

го. А також уяв за правило за першої-лішої нагоди «перетрахівати» (це словечко прямісінко з одного із численних «афоризмів» Аляксандра Ригоравіча) високопосадовців,

“ Він потроху позбувався ентузіастів-сортників, з якими йшов до перемоги 1994-го. А також уяв за правило за першої-лішої нагоди «перетрахівати» високопосадовців, аби часом котрийсь із них не виріс у самостійного політика та потенційного конкурента.

червоно-зеленим полотнищем, яке майже повністю повторює прapor Білоруської РСР у 1951–1991 роках (із нього лише прибрали серп і молот та п’ятикутну зірку, а також дещо модифікували вертикальну смугу-орнамент). Та сама ситуація їз гербом Білорусі — з «радянського» навіть ту червону зірочку не прибрали!

Нічого доброго не чекало і на білоруську мову, якій фактично й надалі відводилася роль засобу сплікування селянства та купки геть «схиленої» інтелігенції. Ні в яке порівняння з місцем української в нашій державі (до якого теж є великий питання!) ситуація з білоруською в сусідній країні не йде.

Ну й, звісно, жорсткий авторитаризм Лукашенка. Він потроху позбувався ентузіастів-сортників, із якими йшов до перемоги 1994-

аби часом котрийсь із них не виріс у самостійного політика та потенційного конкурента.

От і зовсім недавно — 18 серпня нинішнього року — Лукашенко вкотре поміняв прем’єр-міністра. На зміну Андрію Кобакову прийшов Сергій Румас — уже восьмий прем’єр у «лукашенківській» історії Білорусі. За межами їхніх імен, певно, ніхто й не намагається запам’ятати. Бо навіщо це робити, коли абсолютно очевидно — чималенько європейською державою з майже десятимільйонним населенням насправді одноосібно керує він сам. Уже впродовж майже чверті століття.

ПРО ГРІЗНОГО «БАЦЬКУ» В РОДИННОМУ КОЛІ

Відносно не так давно Олександр Лукашенко втратив маму. Ка-

терина Трохимівна померла навесні 2015-го — доживши до справді солідного 91-річного віку. До речі, сам Сашко свого часу одружився зовсім молодим — зaledве виповнилося 20. З дружиною Галиною Родіонівною вони виховали двох синів — Віктора (народився 1975-го) та Дмитра (у 1980-му). Не обдлив Бог і онуками — мають їх уже аж семеро!

Щоправда, ця «картишка» родинної ідилії дійсності відповідає не зовсім. Адже подейкую, що подружжя Лукашенків-старших (офіційно залишаючися сім’єю) разом не живе вже дуже давно, підтвердженням чого є... третій син Олександра Лукашенка — Микола, народжений 2004-го (фактично на самісінке 50-річчя батька!). Офіційно про маму хлопчика нічого не відомо. Проте за чутками — це колишня особиста лікарка Лукашенка Ірина Абелльська.

Хай там як, Миколка з дуже раннього віку (вперше з’явився на людях, коли не мав ще й чотирьох літ) супроводжує батька і в поїздках Білоруссю, і під час закордонних візитів (свого часу був і в Києві).

Дехто переконаний, що в такий спосіб Лукашенко готує сина до успадкування державної влади. До речі, 31 серпня хлопцеві стукне 14...

ПРЕЗИДЕНТ ІЗ КЛЮШКОЮ

А ще Олександр Лукашенко страшенно любить спорт. Особливо — зимові його види. Попри свій вік (30 серпня виповнюється 64), продовжує і на лижах бігати, і у хокей грati. До речі, саме в зимових видах спорту білорусы мають серйозні успіхи. Для прикладу: за часів Незалежності Україна на семи

зимових Олімпіадах «розжилася» тріома «золотими» медалями, а значно менша Білорусь лише в Сочі-2014 «взяла» п’ять!

До слова, три «золота» нашим сусідам тоді принесла їхня феноменальна біатлоністка Дар’я Домрачева. А ще по одному в білоруській копилці поклали фристайлісти Алла Цупер та Антон Кушнір. Обоє — українські спортсмени з Рівненщини, які свого часу погодилися передати під прapor сусідньої держави...

Білоруси також мають завдячувати Лукашенку розвитком свого хокею. Їхня збірна 14 років поспіль (2005–2018) грава у вищому дивізіоні чемпіонатів світу (циగоріч, щоправда, виступила провально й таки вилетіла в нижчий дивізіон). До речі, свій перший поєдинок — 7 листопада 1992-го — збірна Білорусі провела зі збірною України. Ми впевнено й очікували перемогли — 4:1. Но українці тоді в хокеї були чи не на дві голови вищими за білорусів. А ось про те, яким міг би бути рахунок цих команд сьогодні, — не хочеться навіть думати. Во в хокеї давно вища вже вони — щонайменше, на три...

**«СВОБОДУ НА ХЛІБ
НЕ НАМАСТИШ»...**

Сучасною Білоруссю (або скажемо прямо — «Білоруссю Лукашенка») захоплюватися точно не варто. Хоча б тому, що автократична держава без елементарних громадянських свобод. Там, зокрема, і близько немає вільної журналістики (ну хоча б таїї, як у нас в Україні!). Там не раз безслідно зникали опоненти того самого Лукашенка, які дозволяли собі аж надто «розвязляти рота» на «бацьку»... Там помирає їхня рідна мова, а спроба розгорнути на вулиці історичний національний стяг — прямий шлях до буцегарні. Зрештою, і сама незалежність Білорусі Лукашенка від Росії Путіна — факт доволі сумнівний.

Але скажіть це, приміром, нашому земляку-волинянину, який має родичів у Білорусі, чи буває в сусідній державі «у справах». Здебільшого почуете щось на кшталт: «А кому вона треба, та свобода?!. Нею що — ситий будеш?!». Вам розкажуть і про порядок на вулицях навіть пізнього вечора, і про чисті узбіччя хороших доріг, і про доступну для звичайного білоруса медицину без остоїдливих конвертиків у кишені білих халатів. Та що там казати — наведуть ще зо два десятки аргументів, більшість з яких будуть усе ж близькими до правди...

Ми навіть сліпо віримо в якість «білоруських товарів». Нині українське пиво, масло, морозиво — й ще бозна що — прощається в наших крамницях значно краще, якщо на етикетці (навіть без жодних на те підстав!) написано — «білоруське». Дивишся на те все і думаєш: а якби ж до нашої «свободи» (основоположну цінність якої не варто ставити під сумнів за жодних умов!) — та їхні здобутки в деяких конкретних царинах.

● У ВСІХ НА ВУСТАХ

Завдяки йому ми отримали «Джавеліни»

На 82-му році помер Джон Сідней Маккейн III — американський сенатор, якого називають великим другом України. Такого величання цей чоловік удостоївся за те, що був чеснішим за інших політиків і просто називав речі своїми іменами. Путіна — убивцею, а Росію — загарбником. Він підтримував українців на Майдані і іздув до наших бійців на фронт. Маккейн був зроблений з особливого тіста — ще того, довоєнного. Таких політиків тепер мало. Про це свідчать і 5 фактів про нього та 5 його цитат, які ми для вас підібрали

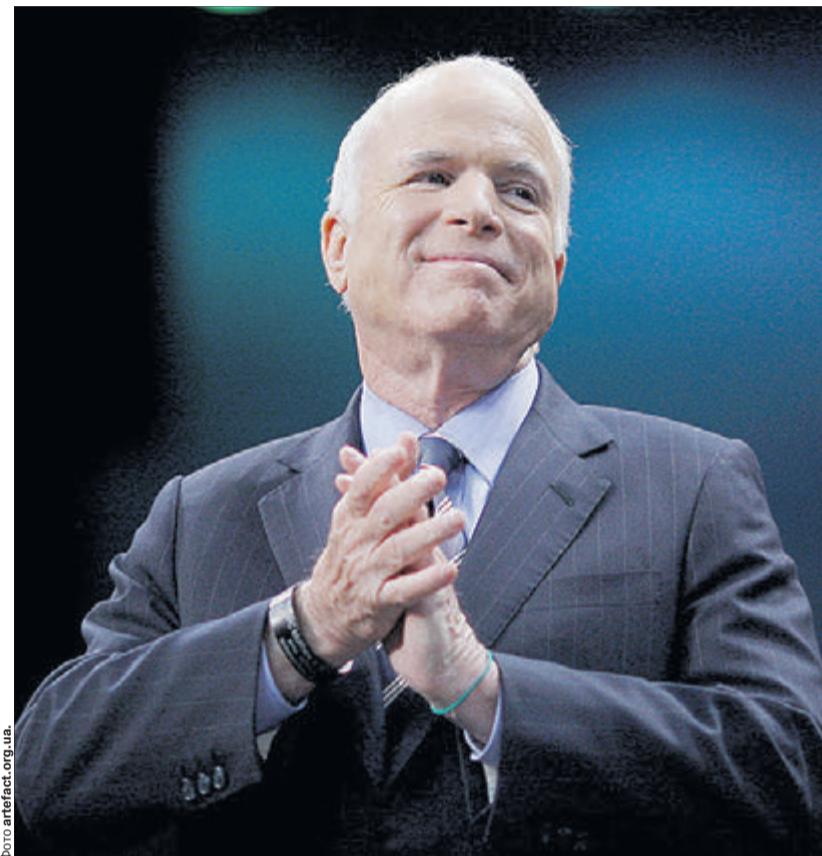
Василь УЛІЦЬКИЙ

5 ФАКТИВ

1. Його батько та дід були солдатами. Він теж ним став. Під час в'єтнамської війни його літак підбили і він катапультувався у воду озера в центрі Ханоя, потрапивши в полон. На той час батько Джона займав високу посаду в американській армії — був адміралом ВМС США — і в'єтнамці були готові його видати. Але Джон Маккейн відмовився йти раніше за інших полонених, своїх товаришів. Він пробув там понад 5 років, два з яких — в одиночній камері. Повернувшись додому сивим.

2. Більшість американців вважають його героєм. Але президент Дональд Трамп так не думає. Щоб допекти Маккейну, він заявив, що «поважає людей, які не потрапляли у полон». Трамп обізвався через те, що Маккейн жорстко критикував його політику. Вони постійно були на ножах. Сенатор навіть не захотів, щоб Трамп був на його похороні. У відповідь президент відмовився публікувати офіційну заяву щодо смерті Маккейна — обмежився маленьким формальним співчуттям на своїй сторінці у «Твіттері».

3. Про любовні походеньки Джона Маккейна ходили легенди. В Ріо-де-Жанейро він закрутчив роман із найвідомішою моделлю, що рекламивала купальники. Але вона відмовилася переїхати з молодим моряком до США. Через 50 років, коли Маккейн балотувався у пре-

Україна дяkuє тобі, Джоне, за дружбу!

Маккейн після полону зустрічається із президентом Ніксоном.

Росія — найголовніша зараз загроза. Більша, ніж Ісламська держава.

зиденти (програв Бараку Обамі — Ред.), її знайшли журналісти. «Він був добрим і гарно цілавався. Але був просто солдатом, а я — модель», — лише зіткнула вона і побажала таки стати президентом. Сам Маккейн одружувався двічі. Його першою дружиною була модель, котра рекламивала купальники, — але вже американська. А другою — на 18 літ молодша Сінді, яка займалася волонтерством. Коли вони побралися, він навіть ще не був сенатором.

4. 31 грудня 2016 року Джон Маккейн разом із Петром Порошенком відвідав наших бійців на передовій у Широкиному поблизу Маріуполя. Петро Олексійович згадує, що укра-

їнських воїнів якраз обстріляли: «Я сказав Джону: «Ти американський сенатор, тобі необов'язково там бути. Я, як Президент, маю бути зі своїми воїнами». І це перший раз, коли Маккейн образився на мене, навіть за те, що я подумав йому це запропонувати». Новий рік вони зустріли на передовій у колі українських бійців.

5. Якщо не зважати на Дональда Трампа, то авторитет Джона Маккейна у США був дуже великим. На знак поваги до сенатора оборонний бюджет США на 2019 рік за взаємною згодою Конгресу та Сенату ще за його життя назвали іменем Джона Маккейна. До речі, протитанкові комплекси «Джавелін» Україна отримала значною мірою завдяки саме Маккейну.

Перед похованням труну з його тілом розмістили під куполом ротонди віншингтонського Капітолію. За всю історію США така честь випадала лише 30 найвідомішим американцям.

5 ЦИТАТ

- «Ми будемо жити з вічною ганьбою через те, що не дали українцям зброї, щоб вони себе захистили».
- «Страх — це можливість для сміливості, а не доказ боягузства».
- «Росія — бензоколонка, яка керується мафією і маскується під країну».
- «Росія — найголовніша зараз загроза. Більша, ніж Ісламська держава. Я думаю, що ІД може творити жахливі речі. Але саме росіяни спробували знищити основу демократії, змінити результат виборів в Америці».
- «Світ — чудове місце, за нього варто боротись, і я дуже не хочу розставатися з ним», — так казав Роберт Джордан, мій герой із «По кому подзвін». Так ось, я теж не хочу покидати цей світ. Але я не скажусь. Ані трішки. Це була справжня пригода. Я знову велику пристрасті, бачив дивні дива, бився на війні і допомагав встановлювати мир. Я пережив найглибший відчай і насолоджувався наймовірним тріумфом. Я відвів для себе невелике місце в історії Америки і в історії моого часу».

«Цікава газета на вихідні»

Нас можна передплатити у будь-якому поштовому відділенні України

Вартість передплати:

- 1 місяць — 14 грн 97 коп.
- 3 місяці — 44 грн 91 коп.

Цікава — до кави!

ПЕРЕДПЛАТНИЙ ІНДЕКС 60307

● НАРЕШТИ

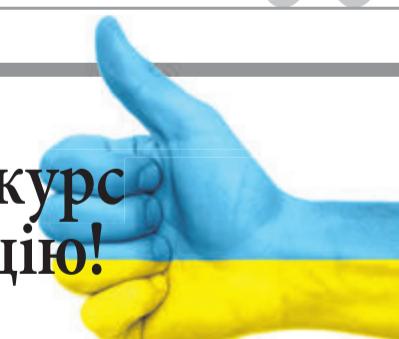
Одеса взяла курс на українізацію!

В Південній Пальмірі 83% батьків першачків виявили бажання, щоб їхні діти здобували освіту в класах з державною мовою навчання

Лія ЛІС

Порівняно з минулим роком цей показник виріс на 24%. При цьому в 2013-му 53% одеських першачків пішли в класи з російською мовою навчання, і тільки 47% — з українською.

Депутатка Одеської міськради Ольга Квасницька так прокоментувала ці цифри: «По-перше, це

правильно проведена політика держави, котра направлена на пріоритетність україномовної школи. По-друге, це проблема складання іспитів. Приміром, цьогорічне ЗНО в країні вперше не проводилося російською мовою. По-третє, думаю, свою справу зробив і фактор війни. За моїми спостереженнями, одесити з кожним роком все більше і більше ідентифікують себе не просто як «жителів України», а саме як українців, при цьому популяризують усе українське: мову, культуру, історію... і це позитивний знак».

● СВІТОВЕ ІМ'Я

Марія Монтессорі і через 100 років продовжує рятувати хворих дітей

Якось у санаторії «Дачний» поблизу Луцька, де проходили реабілітацію малюки з ДЦП, почула про просту та доступну методику італійської лікарки й педагога, яка допомагає хлопчикам і дівчаткам навчитися давати собі раду в житті

Оксана КРАВЧЕНКО

ВОНА МРІЯЛА ПРО «ЧОЛОВІЧІ ПРОФЕСІЇ»

Дочка респектабельних батьків, єдина дитина в сім'ї, Марія Монтессорі, яка народилася в 1870 році в Італії, цікавилася речами, що зовсім не підходили для дівчаток того часу. Марія любила біологію і математику, мріяла стати інженером. І рідні відступили, віддали дочку в 12 літ у технічну школу імені Мікеланджело Бунаротті, в якій до цього навчалися тільки хлопчики. А потім у Технічному університеті імені Леонардо да Вінчі. Після його закінчення 20-річна Марія Монтессорі могла далі вивчати інженерні науки, але вона раптом вирішила стати лікарем. Для жінки в католицькій Італії це було нечувано.

У 1890 році Марія спробувала вступити на медичний факультет Римського університету, але їй відмовили. Зарахували на факультет природничих наук, а після першого курсу дозволили перейти на медичний. Батько не був радий, але надав дочці супровід, без якого незаміжня дівчина не могла з'являтися на лекціях.

Незважаючи на подібні труднощі, Монтессорі в 1896 році захистила диплом і стала першою в Італії жінкою-лікарем та єдиною з вченими ступенем. Вона працювала в університетській психіатричній клініці, паралельно займалася приватною практикою. Якось звернула увагу на розумово відсталих дітей у лікарні: вони жили в кімнатах без іграшок і книг, їх нічому не навчали. Так визріло бажання допомагати хворим малюкам. Монтессорі вступає на педагогічний факультет Римського університету і студіє «всі основні публікації з теорії освіти за останні двісті років».

МАЛІХ ПОТРІБНО ПОВАЖАТИ, ДАВАТИ ЇМ СВОБОДУ

В кінці XIX століття Марія Монтессорі стала директором Ортофренічного інституту, який готував учителів для роботи з хворими дітьми. На базі цього вишу була школа, де вона створила спеціальні класи. Згодом багато її вихованців змогли скласти іспити рівня загальноосвітніх закладів.

У 1898 році Марія Монтессорі народила сина поза шлюбом — від свого колеги Джузеппе Монтесано. Невідомо, чи то його мати-герцогиня була проти весілля сина з такою жінкою, чи сама Монтессорі не захотіла виходити заміж і прощається з кар'єрою вченого, але їхнього сина Маріо віддали в прийомну сім'ю.

Хлопець переїхав до матері вже підлітком. Син цілком підтримував її ідеї, був помічником та другом. Монтессорі дійшла висновку, що батькам не потрібно переоцінювати свій вплив на дитину: «Природа — ось хто всім керує. Якщо ми зрозуміємо це, то приймемо за основу принцип «не заважати природному розвитку» і замість незліченних питань про формування характеру, розуму, почуттів, сформулюємо єдине питання всієї педагогіки: як надати дитині свободу».

Монтессорі вважала, що важливо

«Вчіться змалку бути самостійними», — одна з основних настанов італійської лікарки і педагога.

створити для хлопчика чи дівчинки відповідну обстановку і дати можливість їм бути самостійними. «Для щастя їм треба небагато: повісити курточку на гачок, прибитий на стінку на відстані витягнутої руки, тихо і вправно переставити стільчик, вага якого відповідає дитячим

Іграшки були у відкритому доступі: малюки могли самі взяти з полиці будь-яку річ. Але при цьому всі предмети, навіть найулюблениші, були в одному екземплярі. Так діти вчилися домовлятися і чекати. Дорослий мав лише показати, як поводитися з тим чи іншим предметом.

Монтессорі зауважила, що хлопчикам і дівчаткам легше написати букву, ніж сприйняти її абстрактний образ у книзі. Тому діти спочатку обводили трафарети, потім малювали перші літери. Вони запам'ятували алфавіт на дотик, чіпали букви, вирізані з цупкого паперу. І гралися, складаючи з них слова. Метод працював: малюки читали і писали вже в п'ять років. Згодом в Італії відкрилося ще декілька подібних дошкільних закладів.

Книгу Марії Монтессорі «Будинок дитини. Метод наукової педагогіки» не забаром переклали на різні мови. Її ідеї вийшли за межі Італії. Наприклад, у Відні садочек за цією системою відкрила Анна Фрейд — засновник дитячого психоаналізу і дочка Зігмунда Фрейда.

У 1922 році до влади в Італії прийшов Беніто Муссоліні. Спочатку уряд спонсував школи Монтессорі, але педагог не збиралася готовувати послідовників його ідеології. У 1934-му Марія із сином поїхали з країни. Вони жили в Іспанії і Нідерландах, а в 1939-му приїхали з лекціями в Індію і залишилися там на тривалий час. Останні роки свого життя (померла у 81) Марія продовжувала працювати і подорожувати. Була тричі номінована на Нобелівську премію миру. Заснована при її житті Міжнародна Монтессорі-організація досі працює. У 1988 році ЮНЕСКО визнала Марію Монтессорі одним із чотирьох викладачів, які визначили спосіб педагогічного мислення в ХХ столітті.

● БАТЬКІВСЬКИЙ ВСЕОБУЧ

«Він у нас такий невпевнений...»

Відомо, що основні риси особистості та характеру малюка проявляються вже з перших місяців життя.

Але батьки повинні формувати самооцінку дитини, впливати на її ставлення до самої себе, своїх якостей, удач, недоліків. Адже кожен мріє вирости самодостатнього, щасливого нащадка

У дошкільнят самооцінка, як правило, трохи завищена. У цьому віці важливо підтримувати у малюка позитивну і доволі високу думку про себе. Для цього старайся частіше хвалити дитину, уникати в розмові частки «не», давати посильні завдання, щоб вона могла їх виконати і зрадіти, що у неї все вийшло.

Маленькі школяри вчаться порівнювати себе з однолітками і давати більш об'єктивну оцінку своєї поведінки, реакції, здібностей. До того ж на цьому етапі в їхній світогляд вносить свої корективи система балів, що існує в школі. Батькам необхідно заохочувати старання дитини, відзначати досягнення, найменші перемоги. У разі програшів не сварити й не звинувачувати, а навпаки — підбадьорити.

Самооцінка підлітків уже цілком адекватна і відповідає реальності. Діти в цьому віці здатні розібратися в своїх успіхах і не-

Період перетворення дитини на дорослу особистість не в усіх проходить безболісно. Будь-яка критика може бути сприйнята вороже або ж узята занадто близько до серця.

вдачах, правильно охарактеризувати якості свої та однокласників. Для них авторитетною стає думка однолітків, а не дорослих, з'являється бажання посперечатися і відстоїти свою точку зору. Тут важливо не тиснути, не конфліктувати, не читати моралі, а втриматися в ролі безумовного друга, готового прийти на допомогу, підказати і порадити.

Період перетворення дитини на дорослу особистість не в усіх проходить безболісно. Будь-яка критика може бути сприйнята вороже або ж узята занадто близько до серця. Психіка старшокласників дуже ранима, почуття загострені, самооцінка або зашкварює, або падає до нуля. Саме цей період небезпечний заглибленнем у себе, загрозою потрапити під чужий вплив. Якомога частіше говоріть дитині про те, що труднощі, які видаються непереборними, насправді її під силу здолати. Не забороняйте самовиражатися, навіть якщо син чи донька вирішать пофарбувати волосся, зробити татуаж тощо. Це явище тимчасове.

Головне — вірте у свою дитину. Йї важливо розуміти, що ви будете з нею до кінця в будь-якій ситуації. Якщо вона відчуватиме вашу підтримку, то не боятиметься зазнати невдачі.

Велика сторінка для Пані

● РУКОДІЛЬНИЦЯМ

«На осонні соняшник підроста, голову за сонечком поверта»

Погожої літньої днини, зігрітої теплим промінням, навіть у поганому настрої мимоволі усміхнешся. Не дивно, що такий же вплив на людей має і велика яскрава квітка із сонячною назвою. Всюди, де вона виростає, ніби з'являється маленьке сонечко. А що й казати, коли жовтими пелюстками гріє душу ціле безкрає, неозоре поле золотавих соняшків!.. Відтворене на полотні, воно збереже у вашій оселі цю неповторну ауру добра і даруватиме приємні спогади про літо.

«Пам'ятайте: не отримати бажаного — це іноді і є удача». ДАЛАЙ-ЛАМА, духовний лідер Тибету

● ВАРТО ЗНАТИ

Не носіть одяг і аксесуари, які повнять

Актуальна тема для жіночок «у тілі»

Евгенія СОМОВА

Нерідко дами із зайвою вагою вирашаються так, наче вони Длюмовочки. Звісно, фігури у всіх нас різні. Тож і вбрання має відповідати вашому типажу. Ось кілька універсальних правил, чого повним носити не варто.

Перше — короткі рукави у формі ліхтарика, особливо з гумками чи шлярками. Не треба візуально різати руку у найтовстішому місці. Віддавайте перевагу рукавам до ліктя.

Не підперезуйтеся тонким ремінцем. Цим ви створюєте контраст між тілом і поясом. Вузький робить його великим. І насамкінець — колір і принт. Однотонні речі підкреслюють безкінечність. Особливо яскраві чи світлі. Але принт не повинен бути квітковим. Він не прикрасяє повних жінок. Не треба бути такою собі

Не підперезуйтеся тонким ремінцем.

Пастушкою з казки. Крупний колір блок — теж не найкраща ідея. З ним ви матимете вигляд наче Батьківщина-маті чи повістю загублені на його фоні. Найкраще вибирати некрупний, несиметричний малюнок. Бажано не геометричний, а більш плавний і складний.

● ДОМАШНЯ АКАДЕМІЯ

Найкращий чайник для родини

Електричні прилади впевнено увійшли у наш побут. Вони за лічені хвилини гріють воду, щоб вдома чи в офісі ми могли випити горячку запашної кави або духмяного чаю. Тож перш ніж вирушити на закупи, візьміть на озброєння наші поради

ватиме з водою. Як правило, ці електроприлади виготовляють з ударостійкого полістиролу. Вони бувають зі скляним або металевим корпусом. Та найдовше служать чайники з нержавійки.

Скупий платить двічі, каже народна мудрість. Тому купуйте їх не на базарі, де вам можуть продати виготовлені з нехарчової пласти mass, а в спеціалізованих магазинах.

● ТАК ПРОСТО!

Гладенькі ніжки без проблем

Процедуру епіляції однозначно не назовуть прискорено, а тому не дивно, що жінкам хочеться знайти спосіб, як уповільнити ріст волосся. На щастя, є чимало засобів, які допоможуть у цьому. До того ж без надмірних зусиль чи затрат. Головне — регулярно їх використовувати

Марина ХАРЧУК

КУРКУМА Індійські жінки давно помітили, що ці прянощі допомагають сповільнити ріст волосся.

Візьміть 2-3 ч. л. куркуми, запійте її теплою водою, добре перемішайте. Після епіляції натріть цію кашкою шкіру, оберніть ділянки тіла поліетиленовою пленкою і потримайте 30 хвилин, після чого змийте засіб прохолодною водою.

СІК ВИНОГРАДУ Допомагає залігти появі волосся на тривалий період. Обробіть соком зони, де була проведена епіляція. Рекомендується зробити процедуру відразу після видалення волосся, і повторювати протягом 5 днів поспіль.

ГОРИХОВА ШКАРАЛУПА Її також вважають дуже ефективним засобом.

Попіл спаленої шкаралупи необхідно розвести з теплою водою і втирати у проблемні ділянки шкіри.

ЛИМОН Секрет чарівних француженок у тому, що після видалення волосся треба протирати шкіру лимонними скібочками, аби значно уповільнити ріст волосся. При регулярному проведенні процедур є шанс, що воно не ростиме мінімум 10 днів.

КРОПІВ'ЯНА ОЛІЯ Вам знадобляться декілька столових ложок на-сіння кропиви і півсклянки оливкової олії. Змішайте компоненти і залиште настоюватися близько тижня. Після процедури епіляції обробляйте цим складом найпроблемніші ділянки шкіри.

● КЛУМБА НА ПІДВІКОННІ

Щоб екзот почувався добре

Хоя, або восковий плющ (на фото) — одна з найпоширеніших кімнатних ліан. Сімейство налічує близько 200 видів, розповсюджених в Австралії, Китаї, Індії, на островах Тихого океану. Названа на честь англійського садівника Томаса Хоя

Олена МІСЮК

Восковий плющ — вічнозелений чагарник, що в'ється, з повзучими або звисаючими тонкими довгими стеблами, які потребують опори. Листки темно-зелені, товсті, шкірясті, різної величини і форми, розташовані один напроти одного. Запашні квітки — білі, рожеві, жовтуваті — зібрани в суцвіття-зонти, звисають у вигляді кошика. Кожна має форму п'ятикутної зірки, аще менша зірочка іншого відтінку розміщені в центрі.

Вирощують вазон у світлих приміщеннях (підійдуть західні і східні вікна), влітку затягніть. Після появи перших квіткових бруньок рослину не рекомендують переставляти. Цвіте восковий плющ усе літо. Квітконоси не обривають, наступного року на них будуть нові суцвіття.

У період активного росту оптимальна температура — близько 22–25 °C. Провітрійте кімнату, де розташовані восковий плющ але на відкрите повітря його не виносять. Візьміть вазон при 18 °C, може бути й вища температура, але цвістиме наступного року не так рясно.

У весняно-літній період хойю щедро поливають, але так, щоб вода не потрапляла на квітку, взимку — через 2–3 дні. Воду треба добре відстоювати.

Молоді пагони пересаджують менш весні, дорослі — через 2–3 роки. Найкращим субстратом вважається суміш листяної, дернової землі, перегною, торфу і піску (2:1:1:1). На дно горщика укладають дренаж. Нехідно подібати і про опору для довгих пагонів.

Щоб рослина гілкувалася, довгі стебла прищипують. Якщо пагони занадто довгі, частину обріжте, залишаючи короткі гілочки.

Найчастіше розмножується хойя живцями. Для цього беруться пагони попереднього року, що мають не менш як дві пари листків. Укорінюються вони у воді, у вологому піску або субстраті (торф і пісок — 2:1) за температури не нижче 20 °C. Зацвітають молоді рослини на четвертий рік.

Крім хойї м'ясистої, культивують менш розповсюдженню хойю прекрасну. Листя у неї дрібніше, злегка опущене та має трикутну форму. Квітки з яскравішою темно-червоною коронкою. Їх використовують як ампельну рослину, що має гарний вигляд у підвісному кошику. Догляд за нею такий же, хоч вона приміливіша і тепlopлюбна.

Молоді пагони пересаджують щорічно весні, дорослі — через 2–3 роки. Найкращим субстратом вважається суміш листяної, дернової землі, перегною, торфу і піску (2:1:1:1). На дно горщика укладають дренаж. Нехідно подібати і про опору для довгих пагонів.

СІМ «Я»

Спробуємо жити дружно

«Як твоя рука, мам, перестала боліти?» — мій підліток зранечку у добром гуморі та ще й з підвищеним рівнем ввічливості. У душі радію, щось там йому відказую, а мимохіт згадую про недавно придбану ним книгу Дейла Карнегі. (Цей психолог свого часу прославився темою «Як здобувати друзів і впливати на людей». Він описував спілкування без конфліктів). Не дуже й хочеться приписувати вболівання сина заслугам Карнегі: нахабно думаю собі, що це прояв любові, хіба трішечки простимульованій проникливим американцем

Оксана КОВАЛЕНКО,
мама

Зрештою, я теж маю «у руках» свіженьку книжечку саме про налагодження спілкування з підлітками. Одна з головних її тез проголошує: найкраще з ними не конфліктувати, а співпрацювати!!! Ато, співпраця надзвичива не тільки у ділових справах і не лише при фізичній роботі, а й у психологічній.

Психотерапевтки Адель Фабер і Елейн Мазліш пишуть, що не раз на тренінгах батьки зверталися до них із пропозицією, що ліпше обговорити проблеми куріння, наркоманії і алкоголізу їхніх дітей—підлітків, аніж усіляку «дрібноту» на кшталт засміченого кімнати, огризання, поганого навчання або ж процідженого крізь зуби «та мені все одно». Мазліш і Фабер заперечують: велике починається з малого, дитина пускається берега внаслідок нерозуміння, ігнорування, недовіри, постійної критики — загалом через небажання чи невміння близьких бачити і поважати у ній особистість. Погоджується, що важко шанобливо ставитися до персони, яка тільки-но починає вибиратися на першу ходинку по довгій драбині свого становлення. Скільки ж воно має вад і при тому таке самовпевнене і нахабнече! Але яке ж те дитя беззахисне: настовбурчє пір'я так, наче повноцінно готове до лету, та полетить лише тоді, коли ми підтримаємо до появи крил...

Отож, спочатку пробуємо змінити стиль розмов. З останніх сил, наполягають фахівці, маємо стримуватися, коли хочеться наверещати про останню краплю в часі терплячості, і дати змогу дитині розказати, чому не зробила те, про що домовились. Є вправа: ставите себе на її місце (ви ж знаєте, що почуєте у 99% випадків, правда ж?), а тоді готуйте свою чимні реакцію... «Я не встиг поприбрати у себе, бо в мене було багато справ. Ну, розумієш, зайшов друг, ми попили чаю, я провів його і так втомувся... і ти не завжды посуд міеш!» Після таких залишних аргументів хочеться добре гаркнути про справжні справи і слабке уявлення про втому. Саме у цьому напрямку заздалегідь споруджуємо височезну стіну — у той бік думок не пускаємо. (Натомість нагадуємо собі: перед нами — особистість). «Мабуть, гарно поспілкувалися», — слова, що видобуваємо

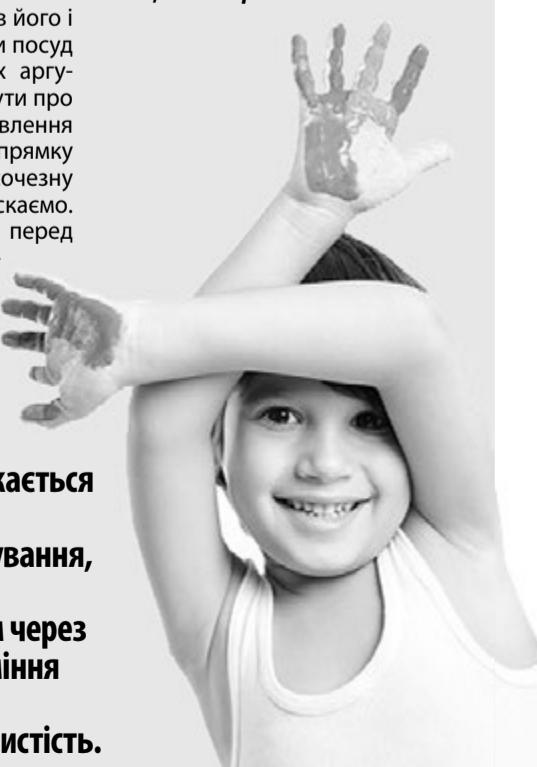
із себе, щирі. Не так і важко порадити за дитину, яка має справжнього друга. Для підлітків друзі — над усе, навіть над батьками. Чарівна фраза, яку собі повторюємо подумки, — розуміння спонукатиме того, хто не дотримав обіцянки, прислухатися до наступних делікатних докорів.

«Але мені так неприємно, що не навів лад у кімнаті, коли ж ти зберешся?» — говоримо про свої емоції замість того, щоб принижувати: «Твое свинство (нечупарство) ще вилізе тобі боком». (Про те, як же можна прияти друга у хаосі, ліпше не казати, бо почуєте, що друг, як і виша дитина, таких дрібниць не помічає). Загалом, сенс двох прийомів (1. Слухаємо, що завадило планам і висловлюємо розуміння. 2. Кажемо, що нас не задовольняє в ситуації) — у тому, що на справжню шанобливість неймовірно важко грубити. А з підлітком у гуморі легше домовитися по-новому, аніж наказати сердитому. Відчуваю, як читачі думають: «Ще паньката буде з тим неробою!»

Якось я аналізувала з подругою наш підлітковий час (звісно, із суперечками з батьками) і тепер чітко усвідомлюю, що тоді усіляк завдання зверху не видавалися аж такими надтерміновими — і такою дивною була розсерджена мама, яка хотіла «уже і негайно», коли попереду ще ж стільки часу...

Узагальнюючи, говорю, що батьки і діти — це різні смаки, відчуття часу, погляди на важливість і неважливість роботи, але це різне неквапом можна звести до того знаменника, до якого прагнемо. Нашим дітям потрібен час для емоційної роботи над тим, що почули від батьків, для того, щоб навчитися іти назустріч. Правда, того навчання вони мають хотіти.

Чого прагнете ви, через що потерпаете і як виграєте — нам важливо це знати: діліться за допомогою електронки моєї ekovalenko74@gmail.com або ж редакційної адреси.

Велике починається з малого, дитина пускається берега внаслідок нерозуміння, ігнорування, недовіри, постійної критики — загалом через небажання чи невміння близьких бачити і поважати у ній особистість.

САМОРОДКИ ІЗ НАРОДУ

Маруся Чурай. Навіть якби такої не було, то її неодмінно б вигадали

І досі невідомо, чи історична особа народної поетки й піснетворки, котра палко любила її отруїла хлопця, коли той посвавався до іншої, чи це тільки витвір народної уяви, доповнений фантазією літераторів про чесну дівочу любов

Лариса ЗАНЮК

Mаруся Чурай мусила бути як ментальний образ української дівчини, відмінної і від Катерини з одноіменної поеми Тараса Шевченка, і від Мавки з «Лісової пісні» Лесі Українки. Як писала Ліна Костенко у відомому віршованому романі:

Ця дівчина не просто так, Маруся.
Це — голос наш. Це — пісня. Це — душа.
Коли в похід виходила батава —
її піснями плакала Полтава.
Що нам потрібно було на війні?
Шаблі, знамена і її пісні.

Уперше історію Чураївни переповів у повісті «Маруся, малоросійська Сафо» (1939) російський літератор Олександр Шаховський на основі українських народних переказів. За його версією, дівчина народилася 1625 року. Її батько, козацький урядник Гордій Чурай, як один із провідників антипольського повстання 1637-го, був страчений у Варшаві, а Маруся залишилася з матір'ю в Полтаві. Дівчина володіла рідкінним голосом і вмінням складати пісні, які за короткий час співала Україна. У неї був закоханий козак — Іскра, а вона полюбила іншого — Грицько Бобрена, якого матір мріяла оженити на Галі Вешняк, дочці вплівового і заможного осавула. Неважаючи на любов до Марусі, хлопець підкорився нечіній волі. Життя дівчини стало нестерпним, намагалася навіть накласти на себе руки, але її врятували. Зустрівши Гриця на вечорницях, Маруся покликала його до себе і дала випити смертельний напій, як у пісні співала:

Нехай же Грицько двох не кохає!
Нехай він не буде ні тій, ні мені,
Нехай дістанеться сирій землі.

Що ж це виходить? Зрадити в житті державу — злочин, а людину — можна?

Маруся не приховувала свого злочину, і її засудили до страти. Під час виконання смертного вироку в Полтаві з'явився благородний вершник Іскра з універсалом Богдана Хмельницького про помилування дівчини у зв'язку з ратними подвигами її батька Чурая і чудовими піснями, які вона складала. Але душа її відтоді вже перестала співати. Через рік 28-літньою вона померла в одному з жіночих монастирів.

Протягом XIX століття зворушливу історію нещасливого кохання Марусі Чурай переповіли багато митців: Михайло Старицький у драмі «Ой не ходи Грицю...», Ольга Кобилянська у повісті «У неділю рано зілля копала...». Але по-особливо му — в історичному романі Ліни Костенко «Маруся Чурай», де наша сучасниця створила свою версію легенд про українську героїню, яка живе не лише особистим коханням, а й служить рідній землі. До чоловіка в Марусі максималістські вимоги:

«Що ж це виходить? Зрадити в житті державу — злочин, а людину — можна?» Іван Іскра в романі такий шляхетний, яким бував хіба лиш ідеальний коханець у дамських романах, але Маруся не єднає своєї долі ні з ким, бо українська героїчна жінка кохає тільки раз. «У цій любові щось було свячене, таке, чого не можна осквернити», — пише Ліна Костенко.

Марусю Чурай оспівують письменники, які спираються на емоції й народні перекази, а не на документи. Чураївні приписують понад 20 пісень,

Малюнок Владислава ЄРКА.

«Вона піснями виспівала душу, вона пісні ці залишає нам».

серед них — відому «Ой не ходи, Грицю, та й на вечорниці», яку можна вважати біографічною, щемній сповнені болю «Сидить голуб на березі», «Віють вітри», «Ішов мілій гороночкою» та з гумористичною ноткою «Грицю, Грицю, до роботи». А ще козацький гімн «Засвіті встали козаченки». Вважають, що Маруся написала останню, коли чекала чотири роки Гриця з війни.

У збірнику «Дівчина з легенди. Маруся Чурай» уміщено зібрання народних пісень, які вважають Марусиними. У передмові Михайло Стельмах пише: «Три віки ходить пісня Марусі Чурай по нашій землі, три віки любові вже подарувала дівчина людям. А попереду — вічність, бо велика любов і велика творчість — невмиріші». А в післямові музикознавець Леонід Кауфман висловлює сумнів, що дівчина не могла б сама про свою трагедію скласти пісню-опис, як труїла коханого. Тож ототожнювати геройню пісні і її творчиню вважає нелогічним. Щоправда, у матеріалах козацького законодавства XV-XVII століття знайшовся текст вироку полтавській піснетворці. Це на сьогодні єдиний документ, що доводить історичність особи Марусі Чурай.

Але чи потрібні нам докази, якщо подібні сюжети життя та смерті й перекази про них були популярними не тільки на Полтавщині, а й в Галичині, на Волині та Поліссі, на Слобожанщині... І як б там історично не склалося, відомі випадки, коли ганьбилася вірна дівоча любов, що «чолом сягала неба»... Тому й народні художники зображали Марусю Чурай як місцевих дівчат. Хоча, за переказами, Чураївна була чернобривою красунею, із довгою пишною косою, як у пісні: «Котра дівчина чорні брови має, то та дівчина усі чарі знає». Якщо вірити фольклору, то в кожному регіоні України була своя Маруся Чурай, а спроби дівчат привернути до себе юнаків за допомогою чаклування і чар-зілля найчастіше призводили до трагічних наслідків.

Залишилися Марусині пісні, народжені від любові та муки, ними можна виспівати душу в біді й у радості:

Тим паче зараз, як така розруха,
Тим паче зараз, при такій війні,—
Що помогає не вгашати духа,
Як не співцями створені пісні? (Л. Костенко).

● ЛЮДИНА-ЛЕГЕНДА

Принц Чарльз запропонував руку і серце Діані, хоча закоханий був в іншу...

«Коли я йшла до вітваря, шукала очима її. Знала, що вона поруч. Почувалася овечкою, яку ведуть на заклання. Я знала це і нічого не могла вдіяти», — це фрагмент з аудіошоденника принцеси Діани. Так, так — саме тієї Леді Ді, яка отримала шанс здійснити мрію тисяч дівчат — шанс на життя по-королівські. Закохана у принца Уельського, який освідчився їй, а любив іншу... Ніяких сліз, запухлих очей. Люди бачили її осянину усмішку, дивувалися незалежності, ахкали після рукостискання з хворими на СНІД, схилялися перед її умінням бути мамою. Принцеси немає серед нас понад 20 років, та її життя досі є темою пліток, аналізу, переоцінок

Оксана КОВАЛЕНКО

На церемонії вінчання Діана найбільше боялася помилитися, коли пе-релічувала численні імена майбутнього чоловіка. Вона таки зблісся раз, але більше пересудів викликало те, що змінила слова шлюбної присяги — була готова любити, шанувати і берегти, але не коритися. Принц Чарльз на запитання журналістів, чи кохає, відповів ствердно. Потім додав неоднозначності: «Що б кохання не означало». Своєму другові зізнався, що не любить дружини, але сподівається полюбити. (Через кілька років сказав Діані, що до цього шлюбу його присилував батько.)

20-літня принцеса через ревнощі хотіла вкоротити собі віку. Якось Леді Ді заявила: «Я не довіряла Чарльзу, думала, що кожну хвилину, коли не зі мною, він телефонує їй». (Мова про коханку принца Чарльза Каміллу Паркер-Боулз.) Намагалася порізати лезами руки. Страждала від булімії (патологічно підвищене відчуття голоду). Врятувала вагітність 1982-го, через рік після весілля. «У ті часи це було найвищою насолодою — знати, що скоро я стану мамою», — сказала принцеса. Незабаром народився другий хлопчик. Але при цьому Діана відчула, що тріщина між ними ширшає: навіть побачивши немовля, чоловік був невдоволений, бо хотів доњку.

Леді Ді не була примхливою, але домоглася, щоб її сини, Вільям і Гаррі, ходили у звичайну школу. Ніякої елітарної освіти. Діти повинні мати нормальнє дитинство, бавитися з однолітками. Ось спогад принца Гаррі: «Мама часто повторювала мені: «Ти можеш бути настільки неслухняним, як хочеш, головне — не попадися». (Була надзвичайно уважною і чуйною, бо пам'ятала, як бракувало її мами в більше роках, коли батьки розлучилися.)

Діана публічно потисла руку хворому на СНІД у час, коли більшість людей вірила, що ця хвороба передається через контакт. Правдиво співчувала чужим немічним людям. За те її називали «королевою

Її називали «королевою сердець».

сердець». Брала із собою й синів, щоби знали життя, не осяне владою, зокрема й дитяче. Є спогад дизайнера: Діана відмовилася від вигадливого капелюха в тон сукні, бо в ньому «неможливо обійтися з дітьми».

Принцеса Уельська відома і як активістка руху проти виробництва протипіхотних мін. Вона, міжнародний VIP-волонтер, спілкувалася в Англії та Боснії в лікарнях із постраждалими від вибухів таких боєзарядів, зокрема з дітьми

ми. Уже після її смерті підписана міжнародна заборона на використання цієї зброї.

Після розлучення виставила на аукціон усі надбані 79 суконь і костюмів. (У них з'являлася на обкладинках журналів та їздila по світу.) Уторговані 3,5 мільйона фунтів стерлінгів витратила на благодійність.

Вона загинула в автокатастрофі у 36 років. Саме тоді, коли, як писала преса, у неї заповідалося на нову любов. Водій не справився з керуванням, утікаючи від фотографів. Разом із Діаною загинув кінопродюсер, син єгипетського мільярдера Доді аль-Файєд. Версій причин аварії кілька: алкогольне сп'яніння

“
Наприкінці дня люди думають, що чоловік — єдиний спосіб самореалізації. Насправді для мене робота — спосіб ліпший.

водія, перевищення швидкості, теорії змови. (Британська газета «Дейлі Міррор» опублікувала лист покійної принцеси, в якому та стверджує, що дехто планує «нечасний випадок» у її машині, щоб відкрити дорогу Чарльзу для його повторного шлюбу.)

За життя Діана мала більшу популярність, аніж її чоловік Чарльз. За складних особистих обставин залишалася сильною, активною і сердечною. Її навіть більше симпатизували під час процесу розлучення. Про неї з теплом згадують і після смерті.

Пам'ятаю і слова Діани: «Наприкінці дня люди думають, що чоловік — єдиний спосіб самореалізації. Насправді для мене робота — спосіб ліпший» і «Якщо ви знайшли у своєму житті ту людину, яку кохаєте, тримайтеся за неї».

Стаття написана за матеріалами сайтів obozrevatel.com, uamodna.com, hromadske.ua, intermarium.com.ua, slovo.today.

РЕКЛАМА

Дата народження може зробити Вас багатієм!

Ми розшукуємо Головного переможця Призової акції, щоб уже зовсім скоро вручити йому Суперприз —

125 000 грн!

Перевірте просто зараз! Можливо, саме Ви отримаєте 125 000 грн!

- ✓ Від двох останніх цифр року Вашого народження відніміть 18.
- ✓ До отриманого числа додайте Ваш вік у 2018 році.
- ✓ Від результату відніміть 99.

Якщо у Вас вийшло 1 — вітаємо! Скоріше телефонуйте!

0-800-50-55-89

Дзвінки БЕЗКОШТОВНІ зі стаціонарних і мобільних телефонів у межах України (понеділок — субота з 08:00 до 20:00, неділя з 09:00 до 19:00)

18+

818

*Акція проводиться з 01.09.2018 р. по 28.09.2018 р. на всій території України. Вручення відбудеться 28.09.2018 р. в м. Київ. Призовий фонд усіх акцій, які будуть проводитися протягом року (з 01.01.2018 по 26.12.2018), становить 125 000 гривень. Повний текст правил розміщено на сайті: <http://Katalog.club/ac/rules.html>. Додаткова інформація Ви можете отримати за телефоном дзвінка: (044) 379-16-82 (експрес послуги згідно з тарифами ПАТ «Укртелеком»). ТІЛЬКИ ДЛЯ ПОВНОЛІТНІХ.

© ТОВ «НОМІНАЛ ГРАД», а/с № 82, м. Київ, 01296. 2018 р.

● ПАЛЬЧИКИ ОБЛИЖЕШ!

Синя накидка, хвостики – як нитка, смачна і зваблива соковита слива

Її батьківщиною є Середня Азія, Північний Іран та Кавказ. Але нині ці плодові дерева ростуть майже в усіх країнах із помірним кліматом. Різні їх сорти обдаровують урожаєм з липня до вересня. Ці ягоди можна сушити, в'ялити, коптити, маринувати, заморожувати. Годяться вони і для варення, повидла, компотів, джемів. А ще – для чудових соусів, приправ, закусок.

Сливи містять багато органічних кислот (яблучну, лимонну, щавлеву), у стиглих плодах чимало різних цукрів: фруктоза, глюкоза, сахароза. Виявляється, ця ягода має прекрасні лікувальні властивості: поліпшує перистальтику кишківника, нормалізує травлення, сприяє виведенню з організму шлаків. Купуючи або збираючи сливи, беріть тільки цілком дозрілі. Тонкий білуватий наліт на шкірці ягоди свідчить, що її зірвали спілою.

Foto hyser.com.

ПТИЦЯ У СЛИВОВОМУ СОУСІ

Готувати цю вищукану страву слід починати заздалегідь, аби м'ясо встигло добре промаринуватися

Foto cookorama.com.

Інгредієнти: 4 стегенця качині або курячі (чи 2 індичі), 1 паличка кориці, 1–2 стручки перцю чилі, 16–20 слив, 1 ст. л. олії (краще оливкової), 80 мл соєвого соусу, 1,5–2 ст. л. цукру, 2–3 зірочки бодяну (бадяну, анісу зірчатого), 1 ст. л. спецій до м'яса птиці.

Приготування. Зніміть зі стегенця шкіру, замаринуйте їх, змішавши олію, соєвий соус і всі спеції включно з бодяном та корицею, і залиште у прохолодному місці щонайменше на 3 години, а краще на добу. На деко викладіть порізані невеликими шматочками сливи, по-крайній соломкою чилі, посыпте цукром, полийте маринадом, перемішайте, зверху покладіть стегенця і ставте в духовку, розігріту до 170°C, на 2–2,5 години, аж поки м'ясо почне відставати від кісток. Час від часу заглядайте, чи не википів соус, бо сливи бувають різні, хоча зазвичай сооку достатньо в усіх сортах. Подавайте із салатом чи гарніром.

До речі. М'ясо може прекрасно пропектися і швидше, але соус буде рідким, не загустіні, рідина не встигне випаруватися. І ще одне: чилі під час тривалого запікання віддає всю можливу гостроту, тож тим, хто не любить гострого, варто класти його менше.

М'ЯСНІ РУЛЕТИКИ ЗІ СЛИВАМИ ТА ЯЛІВЦЕВИМ СОУСОМ

Це традиційна страва австрійської кухні – надзвичайно смачна, ситна й ароматна

Foto cookorama.ru.

Інгредієнти: 1,5 кг м'якоті свинини, сливи, сіль та перець – за смаком; для соусу – 1 цибулина, 10 ягід ялівцю, 2 варені яєчні жовтки, 1 ч. л. лимонної цедри, 2 ст. л. лимонного соусу, 1 ч. л. цукру (з чубком), 2 ст. л. олії, сіль за смаком.

Приготування. М'ясо посолити, поперчисти і залишити в холодильнику на 4–6 годин, після чого порізати на великі скибки завтовшки 1,5–2 см, щоб зручно було скручувати в рулет. Викласти на м'ясо сливи (підійдуть не лише свіжі, а й мариновані або в'ялені), згорнути рулетом, обв'язати й обсмажити на сковороді до рум'яної скоринки на великому вогні. Перекласти рулетики в жа-

ростійкий посуд, змащений смальцем, і запікати в духовці, періодично перевертуючи та поливаючи водою і м'ясним соусом, що утворився.

Для соусу цибулину покрасти кубиками, додати ягоди ялівцю, цедру лимона, варені жовтки, цукор. Розтерти до однорідної маси, влити олію, лимонний сік, посолити до смаку і ще раз добре розтерти. Подавати до печеної м'яси.

До речі. Не маєте ягід ялівцю – замініть кизилом, вишнями, журавлиною тощо.

УГОРКИ МАРИНОВАНІ

Фото brjunetka.ua.

Консервовані за таким рецептом сливи цілком можна вважати «нашими маслинами», адже вони чудово смакуватимуть із м'ясними стравами, твердими сирями, згодяться і для приготування канапок, і як доповнення до гарніру

Інгредієнти: 3,5 кг сливи, 0,75 л води, 1,5 кг цукру, 0,5 л оцту, 5 г духмяного перцю (горошком), 5 г гвоздики, 5 г лаврового листя.

Приготування. У киплячу воду додати цукор, оцет, лаврове листя, гвоздику та духмяний перець і вкинути в гарячий маринад помиті угорки. Накрити кастрюлю кришкою і залишити на добу. Наступного дня розсіл зцідити, знову зкип'ятити і залити ягоди. Так повторити 4 рази. На 5-й день розкладти сливи в простерилізований слоїки, маринад прокип'ятити впродовж кількох хвилин, залити ним кожну банку доверху і закатати простерилізованими кришками.

ПОВІДЛО

Для цієї смакоти зазвичай використовують угорки

Foto femina.cn.ua.

Інгредієнти: сливи, цукор.

Приготування. Очищені від листя і плодоніжок ягоди миють, перекладають у каструлю з антипригарним дном, додають води і розварюють, охолоджують і протирають крізь сито від шкірки та кісточок. Отримане пюре варять на маленькому вогні, періодично помішуючи. Коли повидло стане густішим, додають цукор до смаку і ще варять близько години – до бажаної консистенції. Розкладають у стерильні банки, закривають стерильними кришками. Зберігають у холдиному місці.

Пікантний грузинський соус готовують із синіх слив з тоненькою шкіркою і кислим смаком. Класичний рецепт обов'язково передбачає спеції, головна з яких – омбало. Знайти таку траву у нас складно, тож допускається її заміна сушеною перцевою м'ятою

Foto iskysstvoetiketa.ru.

Інгредієнти: 5 кг слив, 500 мл води, 5 стручків перцю «вогник», 10–15 зубчиків часнику, 2 ст. л. солі, 1 скл. цукру, по 2 ст. л. уцхо-сунелі, омбало (сухої м'яти) і коріандру меленого.

Приготування. Сливи залити окропом, поставити на середній вогонь і варити

до м'якоті. Трохи охолодити, протерти через сито, відокремивши м'якоть від кісточок та шкірки. Додати сіль, цукор, спеції, пюре з часнику і перцю. Перемішати, варити 30 хвилин. Розлити у стерилізований слоїки і закатати стерильними кришками.

ТКЕМАЛІ

Foto iskysstvoetiketa.ru.

Пісочне сирне тісто відмінно поєднується із соковитою сливовою з коричним ароматом. Печиво має хрустку скоринку і чудово смакуватиме з кавою, чаєм, молоком

Інгредієнти: 220 г вершкового масла, 170 г сиру, 3 ст. л. цукру, 0,5 ч. л. солі, 300 г борошна, сливи, цукор-рафінад, 0,5 ч. л. меленої кориці, 1 яєчний білок.

Приготування. Добре охоложене масло посісти з борошном, сіллю і цукром. Додати кисломолочний сир і добре вимісити. Коли тісто збереться в грудку, загорнути її в целофан і поставити в холодильник. Через 10–12 годин покласти тісто між двома листами харчової

ТІСТЕЧКО «СЛИВИ В ХУСТОЧКАХ»

Foto cookorama.ua.

плівки, розкатати до товщини 2 мм, зняти плівку і порізати тісто на квадрати 7x7 см. У центр кожного шматка положити по сливці із грудочкою цукру замість кісточки, присипати меленою корицею і зашипнити чотири кінці тіста вгорі. Змастити тістечка білком і посыпати цукром. Випікати 18–20 хвилин при 190°C.

ШПАРГАЛКА ДЛЯ ДВОХ

Запросіть на побачення... свого чоловіка

10 порад про шлюб від «розлученої», які варто почути кожній дружині

За цією версією, за створенням щасливого союзу стойте гіркий досвід двох розлучень. Не повторюйте моїх помилок!

Віра ПОЦІЛУЙЧИК

Я кось я прочитала статтю, написану розлученим чоловіком, у якій були розумні поради для тих, хто в шлюбі. Автору можна аплодувати стоячи — потрібна велика мужність, щоб говорити про свої помилки. Але в публікації, про яку я веду мову, не вистачало погляду жінки. Прочитавши її, вирішила записати те, що мені вдалося дізнатися за останні 10 років.

Зраза я живу в третьому шлюбі, люди зазвичай ніяковіуть, дізнавшись про це, і мовби чекають, що теж буду присоромлена цим фактом.

Обидва мої розлучення були найважчими періодами в житті, але в чому справді соромно зіznатися, то це в тому, що за цей час я нічого не навчилася.

Для нинішнього чоловіка це теж не перший шлюб, і тому ми тепер сяк-так у курсі, як поводитися зі своїм партнером, і чого краще робити не варто. Зрозумійте правильно: мій вибір не ідеальний, але саме минулі помилки допомагають сьогодні вирішити, як поводитися з чоловіком. Я багато чого навчилася, і тепер дещо виходить. Пропоную вашій увазі свою версію порад для створення щасливого союзу.

ПОВАЖАЙТЕ ЙОГО

Зауважте, я не кажу: «Шануйте чоловіка, коли він цього заслуговує». Коханий найбільше на світі потребує поваги дружини, і вона є для нього найбажанішою. Це пастка, в яку потрапляли ми всі: шанобливе ставлення потрібно заслужити. Так, ми хочемо, щоб наші дружини поводилися так, щоб воно було заслуженим, але правда полягає в тому, що ваш чоловік — звичайна людина. І він буде помилатися. Але це той партнер, якого ви вибрали, щоб разомйти по життю. Він узважає вести за собою всю сім'ю — і вже за це його варто поважати.

Скористайтеся цією порадою, і ви побачите: повага, незважаючи ні на що, спонукає вашого чоловіка заслуговувати таке ставлення щодня.

Це не означає, що ви повинні приклатися, ніби він прийняв правильне рішення, коли це не так. Такі речі можна і потрібно обговорювати, але можете зробити це з повагою. Це змінить усе для вашого коханого.

БЕРЕЖІТЬ СЕРЦЕ

Трава не зеленіша по той бік огорожі. Не вірте брехні, що ваш чоловік стрункіший, більше заробляє, має дорожчу машину або квартиру, зробить вас щасливішою жінкою. Світ навколо нас дуже різноманітний, і люди щоразу будуть надувати нам, що ми не володарі всього найкращого, але це неправда. Живіть тим життям, яке вам подароване, і будьте вдячні за це.

ЧОЛОВІК, ДІТИ — ТАКИЙ ПОРЯДОК

Коли ми сідаємо в літак, стюардеси пояснюють нам правила безпеки ще перед злетом. І коли вони розповідають, як користуватися кисневою маскою, то нагадують, що спочатку її потрібно

«Трапляється так, що одного разу ви можете прокинутися і відчути, що більше не закохані. Все одно вибирайте любов».

Щодня я прощаю своєму чоловікові те, що він кидає свій мокрий рушник на поліцю у ванній замість того, щоб повісити його на гачок.

одягнути на себе, а потім на дитину. Невже це тому, що вони вважають, що ми важливіші, ніж діти? Звичайно, ні, але ви не зможете допомогти дитині, якщо самі не будете дихати. Це правило працює та-кох у родині та в батьківстві. Ви не зможете нормально виховати ваше дитя, якщо шлюб руйнується. Я пробувала так робити — не виходить. Також неминуче настаний день, коли діти виростуть і покинуть рідний дім, щоб по-своєму реалізувати власні мрії. Якщо ви не робили свій вклад у стосунки з чоловіком, обидва залишитеся в спорожнілому гнізді з пусткою у серці.

ПРОЩАЙТЕ

Ніхто не досконалій. Ми всі помилуємося. Якщо прощати стане вашою звичкою — причому все, починаючи з великих прорахунків і закінчуючи щодennimi дрібницями (щодня я прощаю своєму чоловікові те, що він кидає свій мокрий рушник на поліцю у ванній замість того, щоб повісити його на гачок) — ваша злість не буде рости.

БІЛЬШЕ РОЗМОВЛЯЙТЕ

У мене раніше була погана звичка не говорити про те, що відчуваю. Я вела стандартну гру: «Ти повинен знати, чому я злюсь» — і це було просто нечесно. Чоловіки не такі чуттєві, як жінки, і вони просто не завжди знають, що поводяться байдуже. Я все ще вчуся, ї іноді йому доводиться «добувати» з мене правду, але намагаюся пам'ятати, що потрібно говорити про те, що відчуваю.

ПЛАНУЙТЕ РЕГУЛЯРНІ ЗДИБАНКИ

Ніколи не переставайте ходити на побачення зі своїм чоловіком. Навіть якщо ви не можете дозволити собі вечерю в ресторані чи піти в кіно (у нас рідко виходить це зробити), вам необхідно регу

Фото гармоніяжизні.com

● НА ПОВОРОТАХ ДОЛІ

А кажуть, жіночої дружби не буває

...У теплий літній вечір подруги проводили Катерину за кордон. Здається, відтоді минуло, бозна, скільки часу. А насправді лише двадцять років. Катя завжди мріяла про Штати. Там жили її родичі. А тут життя дістало. Тому й не боялася вирушати у світ. Рідні попередили: у наших на початках нерідко трапляється «культурний шок». Це коли людина починає хотіти назад додому, не може їти тамтешніх харчів, чути повсюдно чужу мову. Але Катерині це не дуже загрожувало. Вона ті «шоки» переживала вдома — і великими порціями...

Ольга ЧОРНА

Катеринин чоловік — окрема «шокова» тема. Ледачий. Усім нездоволений: погодою, політикою, цінами... Всіх навчав, як жити, а сам, бувало, не міг викрутитися навіть із банальної ситуації. На роботах довго не затримувався. То керівництво погане, то платили мало, то праця важка.

— Шкода, що Ваську не можна здати в ломбард або в оренду, — жартувала Катя. — Хоча б якийсь толк був би.

А остання Василева витівка обійшлася Катерині надто дорого в моральному сенсі. Чоловік відмовився відпустити сина в Америку. Хоча запрошували Катю з Павликом. Мабуть, Васька образився, що

Син тримав маму за руку. І мовчав. Навіть важко уявити, як страждав десятирічний хлопчик.

його в Штатах не чекають. Павлик плакав, просився. Але Васька був невблаганим. Ще й свекруха свою «гривню» кинула. Мовляв, Павло — єдиний онук, тому не дозволить його волокти на край світу. Грудьми ляже... А Павлик, шморгаючи носом, заявив:

— Виросту — і пойду до мами.

...І ось стоять три подруги на літньому пероні. Ще кілька хвилин, і Катя сяде в потяг. Потім — на літак. Летітиме через Францію. Квітка, до речі, купила родина.

— Це ж я Париж побачу! Аж не віриться. Дарма, що з ілюмінатора. Дівчата, я вам про все напишу. Це будуть велиki й цікаві листи. Добре, що інтернет придумали.

Подруги кивали головами, розуміючи, що великих листів може й не бути. Бо наші, виїжджаючи за кордон, мусять влаштувати своє життя. Звикнути до чужини. Їх закручує вихор досі незнаного, незвіданого буття. Треба прижитися, навіть маючи родину. Знайти роботу. На ший там ні в кого ніхто не сидить. Тому з друзями-подругами на батьківщині контакти бувають не частими.

Проводили Катерину також її батьки і Павлик. Син тримав маму за руку. І мовчав. Навіть важко уявити, як страждав десятирічний хлопчик. Ніхто не втішав малого. Було б ще гірше... Васька на вокзал не прийшов, бо в нього начебто дико болить голова. Насправді, не міг переступити через свою образу. Хоча його, як і свекруху, хвилювало, чи висилатиме Катерина долари. І чи «Вестерн Юніон» насправді працює так бездоганно, як це рекламиують.

— Шурай роботу, — наполягала перед від'їздом Катя. — А то допомагаєш кумові на будові за «дякую».

— Спробуй знайти щось путнє.

Закінчення на с. 5»

Джерело: uduba.com